

Arrest

nr. 274 651 van 27 juni 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122/14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 4 maart 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 31 januari 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 maart 2022 met referentienummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. STAES verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 augustus 2021 dient verzoeker voor de tweede keer een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Nederlandse moeder.

Op 31 januari 2022 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52. §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 02.08.2021 werd ingediend door:

Naam: L. (...)

Voorna(a)m(en): I. (...) R. (...) S. (...)

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: (...) 1998

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn moeder van Nederlandse nationaliteit, de genaamde A. (...), G. (...) N. (...) (RR. (...)) in toepassing van artikel 40 bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)'

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen 'ten laste' te zijn van de referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden werden volgende documenten voorgelegd:

- *Attesten OCMW Sint-Niklaas dd 30.08.2021 waaruit blijkt dat de referentiepersoon en betrokkene tot op datum van attest geen steun hebben genoten*
- *Attest OCMW Sint-Niklaas dd. 30.09.2021 waaruit blijkt dat L. (...), L. (...) D. (...) (dochter van de referentiepersoon) tot op datum van attest geen financiële steun heeft genoten.*
- *ING uittreksels betreffende de verrichtingen van Guwen Zorg + facturen Schrijven advocaat dd. 25.10.2021*
- *Lijstje van geldoverschrijvingen in de periode van 26.02.2016 tot 30.06.2018, het is niet duidelijk wie dit lijstje heeft opgesteld of op wat het gebaseerd is. Nergens valt te ontdekken dat het een samenvatting van verrichtingen zou zijn van de bank of een dienstenfirma waarmee geld kan worden overgemaakt zoals bvb Western Union, dus gaan we ervan uit dat dit lijstje door de aanvrager en/of de referentiepersoon is opgesteld. Het wordt dan ook beschouwd als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten.*
- *Verklaring van betrokkene dat hij ingeschreven was als student van de Avond Middelbare Technische Opleidingen van 31.10.2017 tem 15.08.2018 dd. 15.09.2019 te Paramaribo*
- *Ministerie van Binnenlandse Zaken, Centraal Bureau voor Burgerzaken, Afdeling Inspectie dd. 26.08.2021: betrokkene was tot zijn ambtshalve afschrijving op 28.10.2020 in het bevolkingsregister van Wanica-Kwatta op adres (...) als ongehuwd ingeschreven + tot aan zijn afschrijving op 28 oktober 2020 in het bevolkingsregister van Wanica-Kwatta op adres (...) stond ingeschreven.*
- *Management Instituut Grondregistratie en Landinformatie Systeem (MI-GLIS) dd. 26.08.2021 waaruit blijkt dat uit onderzoek in de openbare registers, voor zover kon worden nagegaan, niet is gebleken dat vanaf de geboorte tot heden enig onroerend of een beperkt zakelijk recht ten name van betrokkene staat geregistreerd.*
- *Facturen / betalingsherinnering op naam van betrokkene dd. 23.08.2018 , 10.09.2019 + document dd. 10.09.2019 op naam van betrokkene betreffende NS abonnement+ document van het Zilveren Kruis dd. Januari 2019 op naam van de referentiepersoon + document van de gemeente Almere dd. 28.09.2021 op naam van de referentiepersoon*
- *Uittreksel uit het vreemdelingenregister met gezinssamenstelling van de gemeente (...) toestand op 28.08.2019 + toestand op 16.09.2021*

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Betrokkene deed reeds eerder een aanvraag tot verblijf bij zijn moeder op 27.08.2019. Deze aanvraag werd geweigerd door de burgemeester of zijn gemachtigde op 30.01.2020 wegens onvolledigheid van het dossier. Ten gevolge deze beslissing werd hij geschrapt van zijn adres. Uit het paspoort van betrokkene blijkt dat hij nadien moet zijn teruggekeerd. Hij legt immers heden ter staving van zijn nieuwe aanvraag een nieuw paspoort voor dat is afgeleverd te Paramaribo op 20.10.2020. Uiteraard kan van het nieuwe paspoort niet worden afgeleid wanneer hij is teruggekeerd naar Suriname. De terugkeer naar Suriname betekent echter wel dat een deel van de voorgelegde documenten die mijnheer zijn onvermogen in Suriname zouden moeten aantonen van in 2018 en 2019 eigenlijk niet meer relevant zijn. Als hij na de negatieve beslissing van 30.01.2020 is teruggegaan naar Suriname, is het van belang te achterhalen of betrokkene onvermogen was bij zijn terugkeer naar Suriname. In die zin is het bewijs dat mijnheer geen eigendom heeft in Suriname van 26.08.2021 het enige relevante document. Hoe hij bij zijn terugkeer en in afwachting van een nieuwe afreis naar Europa in zijn bestaansmiddelen heeft voorzien, werd niet toegelicht. Het is niet omdat betrokkene in 2017 en 2018 student was in Suriname, dat hij dat bij terugkeer in 2020/2021 nog steeds was. Er werden verder ook geen bewijzen voorgelegd dat hij bij terugkeer geld en/of materiële steun heeft ontvangen van de referentiepersoon om in zijn levensonderhoud te kunnen voorzien in Suriname. Dit dient wel degelijk expliciet te worden aangetoond.

De argumentatie van de raadsheer van betrokkene dat mijnheer samen met zijn zus in 2018 reeds naar Nederland is gekomen en derhalve niet moet aantonen ten laste te zijn van in het land van herkomst of origine, gaat dan ook niet op, gezien het paspoort expliciet aantoont dat mijnheer tussentijds is teruggekeerd. Zelfs indien betrokkene zijn nieuw paspoort gewoon in België zou hebben verkregen, wat hier duidelijk niet het geval is, zou de afhankelijkheid tegenover de referentiepersoon nog steeds moeten worden aangetoond. Immers betrokkene was wel degelijk 21 jaar toen hij voor het eerst de gezinshereniging aanvroeg in België. Voor zover hij had kunnen aantonen ten laste geweest te zijn in Nederland van zijn moeder, was dat bij de eerste aanvraag inderdaad relevant geweest. Hij had dan moeten zijn overmogen in Nederland aantonen, alsook het feit dat hij er ten laste was. Het spreekt voor zich dat in een dergelijk geval ook mag verwacht worden dat hij een geldige verblijfsvergunning van de andere lidstaat voorlegt, zodat daadwerkelijk kan blijken dat betrokkene in Nederland verbleef en aldus ten laste was.

Het gegeven dat betrokkene sedert 02.08.2021 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvVnr. 145.912 dd. 21.05.2015).

Er kan dus niet worden besloten dat betrokkene aan de voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht te kunnen uitoefenen overeenkomstig art. 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.”

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bezorgt verweerder de griffier binnen de acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier waarbij hij een nota met opmerkingen kan voegen.

De Raad stelt vast dat verweerder geen nota met opmerkingen heeft neergelegd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 40bis, 42, §1 en 62, §2 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Eerste onderdeel,

De bestreden beslissing stelt dat uit de voorgelegde documenten niet blijkt dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was.

Er wordt gesteld dat uit het paspoort van verzoeker blijkt dat hij naar Suriname is teruggekeerd na de weigering van de eerste aanvraag gezinshereniging. Immers, het nieuwe paspoort werd afgeleverd te Paramaribo op 20.10.20. Deze terugkeer naar Suriname betekent volgens verwerende partij dat een deel van de voorgelegde documenten die betrokkene zijn onvermogen in Suriname zouden moeten aantonen van 2018-2019 niet meer relevant zijn.

Wanneer verzoeker zou zijn teruggekeerd naar Suriname na zijn eerste weigeringsbeslissing zou het namelijk van belang zijn te achterhalen of hij onvermogen was bij deze terugkeer in 2020-2021.

Verzoeker wenst er op te wijzen dat verwerende partij een volledig foute conclusie trekt, en uitgaat van een onjuiste assumptie.

Verzoeker had inderdaad een nieuw paspoort nodig. Hij vroeg dit aan bij de Surinaamse ambassade te Amsterdam in augustus 2020. De bewijzen (aanvraagformulier, elektronische communicatie, kwitantie) hieromtrent kunnen worden voorgelegd (stuk 2-4).

Uit deze bewijsstukken blijkt expliciet dat verzoeker d.d. 18.09.20 EU 109 heeft overgemaakt aan het Surinaamse Consulaat te Amsterdam in het kader van de aanvraag voor een nieuw paspoort (stuk 4).

Zijn nieuw paspoort werd uiteraard opgesteld te Paramaribo, maar dan overgemaakt aan de consulaire diensten.

Verzoeker is derhalve nooit teruggekeerd naar Suriname.

Uit het administratief dossier blijkt wel degelijk dat verzoeker sedert zijn aankomst in België in augustus 2019 steeds in België heeft verbleven. Er is geen enkel bewijs van een terugkeer naar Suriname. Verzoeker kan ook nergens naartoe in Suriname, aangezien zijn naaste familieleden hier woonachtig zijn, hij geen inkomsten verwerft, en daar geen eigendom heeft.

Verwerende partij gaat zonzorgvuldig en onredelijk te werk in het dossier van verzoeker. Er wordt op een volledig onjuiste manier gemotiveerd.

Op basis van de foutieve, niet bewezen, veronderstelling komt men tot een besluit dat de situatie van verzoeker in Suriname in de periode van 2020-2021 ook van belang is. De objectieve elementen tonen aan dat dit geenszins noodzakelijk is.

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden.

Tweede onderdeel,

Verzoeker zou volgens artikel 40bis van de verblijfswet dienen te bewijzen dat hij ten laste is en was in het land van herkomst, van de burger van de Europese Unie, aangezien hij momenteel ouder dan 21 jaar is.

Echter, volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is het land van herkomst niet noodzakelijk het land waarvan verzoeker de nationaliteit heeft, maar wel een ander land dan België (RW 26 oktober 2018, nr. 211 725; RVV 10 september 2018, nr. 209 111).

De voorwaarde van het ten laste zijn in het herkomstland geldt bovendien evenmin wanneer de descendent in het herkomstland nog geen 21 jaar oud was (RW 26 januari 2017, nr. 181 327).

Verzoeker verhuisde in augustus 2018 van Suriname naar Nederland op 20-jarige leeftijd.

Derhalve was verzoeker in het land van herkomst, in casu zowel Suriname als Nederland, nog geen 21 jaar oud.

Er diende dus niet aangetoond te worden dat verzoeker ten laste was van de referentiepersoon.

Desalniettemin voegde verzoeker bij zijn aanvraag stukken dewelke aantoonde dat hij in Suriname en Nederland onvermogen was en dat hij ten laste was van de referentiepersoon. De afhankelijkheidsrelatie was wel degelijk aangetoond.

Derde onderdeel,

Artikel 40bis en 42 van de Vreemdelingenwet:

"§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1 ° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven; (...)"

"Art. 42. § 1. Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.

De bestreden beslissing schendt de bepalingen van de Vreemdelingenwet: verzoeker legde cfr. de bepaling in het Vreemdelingenbesluit de gevraagde bewijzen neer dat hij ten laste was en is van zijn moeder, alsook verschillende andere elementen waarmee verwerende partij rekening diende te houden.

De gemachtigde van de staatssecretaris liet na het dossier zorgvuldig te behandelen, door de voorgelegde stukken slechts ten dele te bespreken, een groot en belangrijk deel onbesproken te laten en dus niet alle elementen in het dossier in de beslissing te betrekken. Verwerende partij heeft de beslissingen niet afdoende gemotiveerd en schendt ook de formele motiveringsplicht door een deel van de voorgelegde stukken niet (correct) te willen bespreken.

Volgende stukken werden genegeerd, of foutief benaderd, terwijl deze nochtans tot een andere beslissing hadden kunnen leiden:

Verwerende partij oordeelt dat niet duidelijk is wie in de periode van 26.02.16 tot en met 30.06.18 geldoverschrijvingen heeft uitgevoerd en op wat de afgegeven lijst is gebaseerd. Daarom wordt deze lijst (stuk 3 bij de aanvraag) beschouwd als een verklaring op eer.

Verzoeker wenst er op te wijzen dat het hier een officieel overzicht van Suri-Change betreft. De transactienummers, data, ontvangers en bedragen staan duidelijk vermeld. Verzoeker voegt dezelfde transacties nogmaals toe, met een duidelijkere verwijzing naar deze maatschappij (stuk 5).

Het gaat niet op dit cruciaal bewijsstuk zo maar te beschouwen als een verklaring op eer. Het is niet omdat verwerende partij blijkbaar documenten van Western Union prefereert dat andere maatschappijen van geen waarde kunnen zijn om het ten laste zijn te kunnen bewijzen. Immers, het bewijs in deze staat vrij.

Verder wordt onzorgvuldig geoordeeld door verwerende partij dat verzoeker zelf een verklaring heeft opgesteld dat hij student was in de periode 31.10.17 - 15.08.18 (stuk 4 van de aanvraag).

Dit is wederom een loopje nemen met de werkelijkheid. Deze verklaring is namelijk een attest ondetekend door de directeur van het middelbaar avondonderwijs technische opleidingen te Paramaribo.

Dit kan uiteraard bezwaarlijk een verklaring van verzoeker genoemd worden.

Verzoeker meent dat verwerende partij stelselmatig uitgaat van verkeerde veronderstellingen, en zodoende tot een weigeringsbeslissing komt.

Moest verzoeker al moeten bewijzen dat hij in het land van herkomst, met name Suriname of Nederland, ten laste van de referentiepersoon en onvermogen was, dan heeft hij zeker voldaan aan deze vereiste.

In de aanvraag worden namelijk bewijzen van geldtransfers, zijn studententijd, ongehuwdheid, en bewijs geen onroerend goed voorgelegd.

Het kan ook niet betwist worden dat verzoeker in augustus 2018 naar Nederland verhuisde, en daar woonachtig was met de referentiepersoon op hetzelfde adres.

Indien verwerende partij zorgvuldig het gehele dossier had onderzocht had er tot een andere beslissing overgegaan moeten worden.

Dit gebeurde evenwel niet. Verschillende documenten en aspecten werden niet (afdoende) besproken of onderzocht, waardoor er werd overgegaan tot een foutieve en onzorgvuldige beslissing.

Deze dient dan ook vernietigd te worden.”

3.2 In eerste instantie bemerkt de Raad dat waar verzoeker de schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van het rechtszekerheidsbeginsel, dit onderdeel van het middel onontvankelijk is. Luidens artikel 39/69, §1 van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift immers op straffe van nietigheid een “*uiteenzetting van feiten en middelen*” bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). De Raad stelt vast dat verzoeker geenszins een voldoende duidelijke omschrijving van de voormelde bepalingen en beginselen geeft, noch zet hij uiteen op welke wijze deze bepalingen door de bestreden beslissing worden geschonden.

Verzoeker beroept zich op een schending van de formele motiveringsplicht nu de gemachtigde volgens hem niet alle voorgelegde stukken heeft besproken. De formele motiveringsplicht verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat op een “*afdoende*” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de formele motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze is genomen, derwijze dat blijkt dat de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, dat zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en dat zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen. De betrokkene moet met kennis van zaken kunnen uitmaken of het aangewezen is tegen die beslissing een beroep in te stellen (cf. RvS 18 januari 2010, nr. 199.583; RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. De gemachtigde heeft, met verwijzing naar artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, gemotiveerd dat verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van een familielid van een Unieburger. De gemachtigde verduidelijkt dat uit de voorgelegde documenten, waarvan hij een gedetailleerde opsomming geeft, niet blijkt dat verzoeker voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Verzoeker stelt daarentegen dat de gemachtigde de voorgelegde stukken slechts gedeeltelijk heeft besproken en daarbij een groot en belangrijk deel onbesproken laat. Volgens hem zijn niet alle elementen in rekening gebracht bij het nemen van de bestreden beslissing.

Voor zover verzoeker van oordeel is dat uit de opsomming van de voorgelegde documenten moet blijken dat de gemachtigde voor elk stuk een individuele beoordeling heeft gemaakt, kan hij niet worden gevolgd. De formele motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van

de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden. De gemachtigde motiveert dat “uit het geheel van de voorgelegde documenten” niet blijkt dat betrokkene ten laste was van de referentiepersoon voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging. Dergelijke vaststelling volstaat op zich als motivering in rechte en in feite van de bestreden beslissing zonder dat verweerder gehouden is daarbuiten nog andere motieven aan te brengen.

Uit verzoekers inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat hij zich beroept op een schending van het materiële motiveringsbeginsel. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (cf. RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Verzoeker voert eveneens de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (cf. RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt verder het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter niet toestaat, is het oordeel van het bestuur over te doen. De Raad kan enkel dat oordeel onwettig bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt en er in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het deugdelijk karakter van de motivering moet worden beoordeeld aan de hand van een toetsing van de uitgedrukte motieven van de beslissing aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen. De bestreden beslissing is genomen met toepassing van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, hetgeen luidt als volgt:

“§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Artikel 52, §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) luidt als volgt:

“§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° [de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.]”

Uit de samenlezing van artikel 40bis, §2, 3° van de vreemdelingenwet en artikel 52, §2 van het vreemdelingenbesluit blijkt dat verzoeker op het ogenblik van de aanvraag dient aan te tonen aan de

voorwaarden van artikel 40bis, §2, 3° van de vreemdelingenwet te voldoen. Verzoeker, die 21 jaar oud was op het moment dat hij zijn aanvraag indiende, moest bijgevolg aantonen “te hunnen laste” te zijn, met andere woorden ten laste van de referentiepersoon, *in casu* zijn moeder met de Nederlandse nationaliteit.

Volgens de gemachtigde blijkt uit verzoekers paspoort dat hij na de weigering van zijn eerste aanvraag gezinshereniging op 30 januari 2020 is teruggekeerd naar Suriname. Hij verwijst hierbij naar het feit dat verzoeker een paspoort voorlegt dat op 20 oktober 2020 is afgeleverd te Paramaribo, Suriname. De gemachtigde besluit hieruit dat verzoeker moet aantonen ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon tijdens de periode dat hij (opnieuw) in Suriname verbleef, hetgeen niet is gebeurd.

Verzoeker brengt hiertegen in dat hij nooit is teruggekeerd naar Suriname. Hij heeft echter wel een nieuw paspoort aangevraagd bij de Surinaamse ambassade te Amsterdam in augustus 2020, waarvan hij de nodige bewijzen bijbrengt. Verzoeker betoogt dat hij sinds zijn aankomst in België, in augustus 2019, het land nooit heeft verlaten.

De Raad kan verzoeker volgen in zijn betoog dat wanneer hij een nieuw paspoort aanvraagt bij de Surinaamse ambassade te Amsterdam, dit paspoort logischerwijze wordt opgesteld in Suriname en nadien wordt overgemaakt aan de consulaire diensten in Amsterdam. Uit het enkele feit dat het paspoort vermeldt dat het is opgesteld te Paramaribo op 20 oktober 2020 kan de gemachtigde niet dienstig afleiden dat verzoeker effectief moet zijn teruggekeerd naar Suriname om aldaar een paspoort aan te vragen. Verzoeker toont door middel van de nodige bewijsstukken immers aan dat hij een nieuw paspoort heeft aangevraagd bij de Surinaamse ambassade in Amsterdam.

Een dergelijke omstandigheid leidt *in casu* echter niet tot de nietigheid van de bestreden beslissing. Uit deze beslissing blijkt immers dat de gemachtigde evenzeer heeft gemotiveerd omtrent het geval waarin betrokkene zijn nieuw paspoort in België zou hebben verkregen. Hieruit blijkt dat de gemachtigde ook rekening heeft gehouden met de mogelijkheid dat verzoeker België niet heeft verlaten om zijn nieuw paspoort te verkrijgen. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde niet uitsluitend ervan uitgaat dat verzoeker moet zijn teruggekeerd naar Suriname. In de bestreden beslissing wordt immers gemotiveerd als volgt:

“Als hij na de negatieve beslissing van 30.01.2020 is teruggegaan naar Suriname, is het van belang te achterhalen of betrokkene onvermogen was bij zijn terugkeer naar Suriname.

(...)

Zelfs indien betrokkene zijn nieuw paspoort gewoon in België zou hebben verkregen, wat hier duidelijk niet het geval is, zou de afhankelijkheid tegenover de referentiepersoon nog steeds moeten worden aangetoond (...)”

Hieruit blijkt dat de gemachtigde weldegelijk de beide hypothesen heeft behandeld.

Wat betreft de afhankelijkheid tegenover de referentiepersoon, voert verzoeker aan dat de voorwaarde van het ten laste zijn in het land van herkomst niet geldt wanneer de descendent in het land van herkomst nog geen 21 jaar oud was. Hij voert aan dat hij zijn land van origine, Suriname, heeft verlaten op 20-jarige leeftijd om naar Nederland te verhuizen. Gezien hij op dat moment nog geen 21 jaar oud was, hoeft hij niet aan te tonen dat hij ten laste was van de referentiepersoon.

De geboortedatum van verzoeker, noch het moment van zijn aankomst in Nederland worden door de partijen betwist. Het staat dus vast dat verzoeker inderdaad nog geen 21 jaar oud was op het moment dat hij zijn land van origine, Suriname, verliet.

De bepalingen van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet zijn duidelijk: de bloedverwant in neergaande lijn beneden de 21 jaar hoeft niet ten laste te zijn van de referentiepersoon. Dit artikel heeft het duidelijk over “*de bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn*”. Uit het woord ‘of’ blijkt dat het niet om cumulatieve voorwaarden gaat maar eerder om een limitatieve opsomming. Hieruit volgt dat voor de bloedverwanten in neergaande lijn de voorwaarde van het ten laste zijn niet geldt indien zij minder dan 21 jaar oud zijn.

Aangezien verzoeker op het moment van zijn aanvraag gezinshereniging 21 jaar oud was, kon de gemachtigde *in casu* wel vereisen dat hij aantoonde ten laste te zijn van de referentiepersoon, doch niet voor de periode waarin hij onbetwist nog geen 21 jaar oud was, met name in Suriname. Er anders over

oordelen zou immers *in casu* inhouden dat ook de vereiste van het ten laste zijn wordt toegepast voor bloedverwanten in neergaande lijn beneden de leeftijd van 21 jaar.

Hieruit volgt dat verzoeker dient aan te tonen dat hij ten laste was van de referentiepersoon vanaf het moment dat hij de leeftijd van 21 jaar heeft bereikt, tot aan het moment dat hij de aanvraag gezinshereniging indient, *in casu* 2 augustus 2021. Dit betekent dat hij dient aan te tonen dat hij materieel wordt ondersteund door de ascendent, die een burger is van de Unie die in België verblijft, omdat hij niet in zijn eigen basisbehoeften kan voorzien. Dergelijke afhankelijkheid dient reeds te bestaan voorafgaand aan het indienen van de aanvraag gezinshereniging. De gemachtigde kan echter niet vereisen dat verzoeker, die geen 21 jaar was in zijn land van herkomst, ook voor die periode moet aantonen ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

De Raad wenst hieraan toe te voegen dat de Europese rechtspraak van het Hof van Justitie, onder meer in het arrest *Reyes*, betreffende de vereiste dat de vreemdeling reeds in het land van herkomst ten laste moet zijn van de Unieburger, *in casu* niet naar analogie kan worden toegepast. De voormelde rechtspraak heeft immers betrekking op de situatie waarin de descendent gezinshereniging aanvraagt nadat hij zijn land van herkomst heeft verlaten toen hij reeds de leeftijd van 21 jaar had bereikt. In de voorliggende situatie heeft verzoeker zijn land van herkomst verlaten toen hij de leeftijd van 21 jaar nog niet had bereikt, waardoor van hem niet dienstig kan worden verwacht aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Dit heeft *in casu* tot gevolg dat verzoeker dient aan te tonen dat hij in Nederland, vanaf het moment dat hij de leeftijd van 21 jaar heeft bereikt, ten laste was van de referentiepersoon. Verzoeker heeft Suriname immers verlaten op 20-jarige leeftijd om naar Nederland te verhuizen. Uit het administratief dossier blijkt dat toen verzoeker voor de eerste maal een aanvraag tot gezinshereniging indiende in België, hij de leeftijd van 21 jaar reeds had bereikt. Dit wil logischerwijze zeggen dat hij ergens tussen zijn aankomst in Nederland en zijn aankomst in België de leeftijd van 21 jaar heeft bereikt. Dit impliceert dat verzoeker vanaf dat moment dient aan te tonen ten laste te zijn van de referentiepersoon.

Waar verzoeker voorhoudt dat er op geen enkele wijze dient te worden aangetoond dat hij ten laste was van de referentiepersoon, kan hij aldus niet worden gevolgd.

Bovendien heeft de gemachtigde als volgt gemotiveerd in de bestreden beslissing:

“Zelfs indien betrokkene zijn nieuw paspoort gewoon in België zou hebben verkregen, wat hier duidelijk niet het geval is, zou de afhankelijkheid tegenover de referentiepersoon nog steeds moeten worden aangetoond. Immers betrokkene was wel degelijk 21 jaar toen hij voor het eerst de gezinshereniging aanvroeg in België. Voor zover hij had kunnen aantonen ten laste geweest te zijn in Nederland van zijn moeder, was dat bij de eerste aanvraag inderdaad relevant geweest. Hij had dan moeten zijn overmogen in Nederland aantonen, alsook het feit dat hij er ten laste was.”

De gemachtigde heeft aldus uitdrukkelijk gesteld dat, in de hypothese dat verzoeker niet zou zijn teruggekeerd naar Suriname om een nieuw paspoort aan te vragen, verzoeker dient aan te tonen dat hij in Nederland ten laste was van de referentiepersoon.

In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker dat hij door middel van de stukken die hij bij zijn aanvraag heeft gevoegd, heeft bewezen dat hij in Nederland ten laste was van de referentiepersoon. Verzoeker verklaart in zijn aanvraag tot gezinshereniging, waarvan zich een afschrift in het administratief dossier bevindt, dat hij in augustus 2018 naar Nederland verhuisde en daar woonachtig was bij zijn moeder, de referentiepersoon. Zijn moeder nam hem financieel ten laste en betaalde volgens hem verschillende kosten. In dit verband brengt verzoeker een factuur van N.V. Nederlandse Spoorwegen *d.d.* 23 augustus 2018 bij. Hieruit blijkt dat het factuurbedrag van de rekening van mevrouw “GN A. (...)”, de referentiepersoon, zal worden afgeschreven. Verzoeker brengt ook een tweede factuur bij van N.V. Nederlandse Spoorwegen *d.d.* 10 september 2019. Verzoeker brengt echter geen enkel betalingsbewijs bij waaruit blijkt dat de referentiepersoon deze facturen effectief heeft betaald.

De gemachtigde is dan ook van oordeel dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond dat hij in Nederland ten laste was van de referentiepersoon. Waar verzoeker stelt dat dit wel zo is, bemerkt de Raad dat verzoeker hiermee eerder een eigen interpretatie van de voorliggende documenten geeft, zonder dat hiermee wordt aangetoond dat de beoordeling van de gemachtigde niet correct is.

Verder betoogt verzoeker dat de gemachtigde de lijst met geldoverschrijvingen in de periode van 26 februari 2016 tot 30 juni 2018 ten onrechte bestempelt als een verklaring op eer. Hij voert aan dat het een officieel overzicht van Suri-Change betreft.

De gemachtigde stelt hieromtrent het volgende:

“Lijstje van geldoverschrijvingen in de periode van 26.02.2016 tot 30.06.2018, het is niet duidelijk wie dit lijstje heeft opgesteld of op wat het gebaseerd is. Nergens valt te ontdekken dat het een samenvatting van verrichtingen zou zijn van de bank of een dienstenfirma waarmee geld kan worden overgemaakt zoals bvb Western Union, dus gaan we ervan uit dat dit lijstje door de aanvrager en/of de referentiepersoon is opgesteld. Het wordt dan ook beschouwd als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten.”

Uit het stuk dat verzoeker bij zijn aanvraag gezinshereniging heeft gevoegd, waarvan zich een afschrift in het administratief dossier bevindt, blijkt inderdaad dat hieruit niet valt af te leiden wie het heeft opgesteld of op wat het is gebaseerd. Uit het stuk kan niet worden afgeleid of het om verrichtingen van een bank of dienstenfirma waarmee geld kan worden overgemaakt, gaat. Het feit dat transactienummers, datums, ontvangers en bedragen worden vermeld, doet geen afbreuk aan het feit dat niet kan worden achterhaald van waar dit document afkomstig is. Bij gebrek hieraan oordeelt de gemachtigde op niet kennelijk onredelijke wijze dat het evengoed om een verklaring op eer kan gaan.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift voor de eerste keer laat gelden dat het hier een officieel overzicht van Suri-Change betreft, stelt de Raad vast dat dit niet uit het originele document blijkt. Het feit dat verzoeker bij zijn huidige verzoekschrift een nieuw, uitgebreider stuk toevoegt waaruit de bron van het document, met name Suri-Change, wel blijkt, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat het origineel bijgebrachte document dergelijke informatie niet bevatte. Er moet worden gesteld dat verzoeker slechts voor het eerst in het kader van de huidige procedure een dergelijk gedetailleerd overzicht van geldoverschrijvingen bijbrengt. Er kan dan ook niet van verweerder worden verwacht rekening te houden met dit nieuwe document, gezien hij hiervan geen kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Ook kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij aannemelijk tracht te maken dat verweerder enkel officiële documenten van Western Union aanvaardt. Verweerder heeft louter naar Western Union verwezen bij wijze van voorbeeld van een dienstenfirma waarmee geld kan worden overgemaakt. Op geen enkele wijze blijkt uit de bestreden beslissing dat verweerder enkel geldoverschrijvingen via Western Union aanvaardt en daarbij andere maatschappijen van geen waarde zijn. Het betoog van verzoeker is bijgevolg niet dienstig.

Vervolgens bekritiseert verzoeker het feit dat de gemachtigde motiveert dat hij zelf een verklaring heeft opgesteld met betrekking tot zijn studies in Suriname, terwijl zijn verklaring ondertekend is door de directeur van het middelbaar avondonderwijs.

Uit het desbetreffende stuk, waarvan zich eveneens een afschrift in het administratief dossier bevindt, blijkt inderdaad dat de directeur van de ‘avond middelbare technische opleidingen’ verklaart dat verzoeker was ingeschreven als student van 31 oktober 2017 tot en met 15 augustus 2018. De verklaring is inderdaad ondertekend door de directeur.

Echter wordt in de bestreden beslissing niet uitdrukkelijk gesteld dat verzoeker zelf deze verklaring heeft opgesteld of dat het eventueel een gesolliciteerde verklaring zou zijn. Er wordt enkel gesteld: *“verklaring van betrokkene dat hij ingeschreven was als student van de Avond Middelbare Technische Opleidingen van 31.10.2017 tem 15.08.2018 dd. 15.09.2019 te Paramaribo”*. Uit een dergelijke motivering kan moeilijk worden afgeleid dat verweerder de geldigheid van dit document betwist of dat hij betwist dat verzoeker effectief student was tijdens die periode in Suriname. Bovendien wordt nog verder gemotiveerd omtrent dit document: de gemachtigde is van oordeel dat het feit dat verzoeker tijdens die periode student was in Suriname, dit niet automatisch betekent dat hij dat nog steeds was in de periode 2020-2021. De gemachtigde stelt met andere woorden dat het feit dat verzoeker in de periode 2017-2018 een studie volgde in Suriname, niet automatisch betekent dat hij op het moment van het indienen van zijn aanvraag gezinshereniging ten laste was van de referentiepersoon. Verzoeker toont niet aan welk belang hij heeft bij zijn kritiek, nu hij niet aantoont dat verweerder met het desbetreffende document geen rekening heeft gehouden.

Bij wijze van besluit moet worden gesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met

overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover verweerder beschikt. Verzoeker slaagt er niet in het determinerende motief van de bestreden beslissing, hetgeen voldoende is om de bestreden beslissing te schragen, te weerleggen. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend tweeëntwintig door:

Mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN